

A kuruc sereg teljes leveretése után a legsúlyosabb csapás nehezedett Zrinyi Ilonára. Imádozt hazájától, melynek rögét arca verejtékével, szíve egész melegével öntözte, el kellett szakadnia és számkivetésbe vonult. Messze Törökországban halt meg, ugyanabban az évben, amelyikben fia: II. Rákóczi Ferenc bejött Magyarországra „Istennel a hazáért és szabadságért!” feliratu Máriás zászlókkal s megindította a harcot a nemzet szabadságáért. Utolsó napjainak ez volt vigasztalása...

Zrinyi Ilona méltó helyet foglal el a magyar nagyasszonyok díszes sorában.

Az első imádság

Ne feledjük sohasem el
Azt az édes imádságot,
Melyet otthon kiskorunkban
Vánkosunkra leborulva
Édesanyánk ajka sugott.

Visszasír az oda mindig,
Hol először szól fohásza:
Oda a lány fészek felé,
Édesanyánk szíve fölé
A csendes ház udvarába.

Messze vihet sorsunk onnan,
Bejárhatunk tenger-földet;
De azt a szót, legyünk bárhol,
Ki nem törli semmi távol
A lelkünkben soha többet.

Meg-megcsendül a szívünkben
Első imánk tiszta hangja,
Mint annak, ki messze mégyen,
Sokáig ott cseng fülében
Falujának kis harangja...

Bán Aladár.

Kis kunyhóba vágyom

Kis kunyhóba vágyom
A Balog partjára,
Öreg édesanyám
Reszkető karjába.

Az a gyöngye két kar
Az én menedékem,
Üldöző világtól
Megvédelmez engem.

Pedig egy ágat is
Alig bír letörni,
Egyebet se tud, csak
Ölelni, ölelni...

Pósa Lajos.